

СТИВЪН КИНГ МАЙМУНАТА

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Щом Хол Шелбърн я видя, когато синът му Денис я измъкна от плесенясалия кашон, бутнат чак под стрехата на тавана, у него се надигна такъв ужас и такова отчаяние, че за миг си помисли, че ще изкрещи. Той вдигна юмрук към устата си, сякаш да натъпче вика обратно... и само се закашля в шепа. Не го забелязаха нито Тери, нито Денис, но Пити веднага се огледа, обхванат от внезапно любопитство.

— Ех, че хитро — каза Денис с уважение. На самия Хол вече рядко му се отдаваше да предизвика такава интонация у сина си. Денис беше на дванадесет.

— Какво е това? — попита Питър. Той пак погледна баща си, преди очите му да залепнат за нещото, което брат му беше намерил. — Какво е това, татко?

— Маймуна, бе, безмозъчен — каза Денис. — Ти не си ли виждал маймуна?

— Не наричай брат си безмозъчен — каза Тери съвсем автоматично и започна да разглежда един кашон с пердета. Бяха лепкави от мухъл и тя бързо ги пусна. — Гр-р-р.

— Може ли да я взема, татко? — попита деветгодишният Пити.

— Откъде накъде? — извика Денис. — Аз я намерих.

— Моля ви се, момчета — каза Тери. — Заболява ме главата.

Хол почти не ги чуваше. Маймуната лъщеше в ръцете на големия му син и се хилеше по обичайния си начин. С тази усмивка тя бе населявала детските му кошмари, населявала ги бе, докато...

Навън блъсна студеният вятър и с безплътни устни изсвири продължително в стария ръждясал улук. Пити пристъпи по-близо до баща си и очите му неспокойно пробягнаха по грубия покрив на тавана, от който се подаваха главичките на пирони.

— Какво беше това, татко? — попита той, когато изсвирването замря в гърлено бучене.

— Просто вятърът — каза Хол, като продължаваше да гледа маймуната. Нейните чинели, по-скоро месингови полумесеци, отколкото пълни кръгове в слабата светлина на единствената гола крушка, стояха неподвижни на разстояние тридесет сантиметра. Той добави автоматично — Вятърът може да свири, но без мелодия. — Изведнъж осъзна, че това е един от лафовете на чичо Уил и по кожата му премина тръпка.

Звукът се появи отново, вятърът се надигаше откъм езерото Кристъл продължително и провлечено, а после затихваше бавно в улука. Като че през пет-шест отвора някой издухваше студен октомврийски въздух в лицето на Хол — Боже, това място толкова приличаше на килера в къщата им в Хартфорд, че сякаш някой ги бе пренесъл тридесет години назад във времето.

Няма да мисля за това.

Но сега естествено не можеше да мисли за нищо друго.

В килера, където намерих тази проклета маймуна в същата тази кутия.

Тери се бе отдалечила, за да разгледа един дървен сандък с джунджурии, като вървеше патешката, защото стрехите се спускаха стръмно надолу.

— На мен не ми харесва — каза Пити и потърси ръката на Хол. — Ако Денис иска, мож' да я 'земе. Тръгваме ли, татко?

— От духове ли те е страх, бе пъзльо? — попита Денис.

— Денис, я спирай — каза Тери разсеяно. Тя вдигна една тънка като пергамент чашка с китайска шарка. — Това е красиво. Това...

Хол видя, че Денис е намерил ключето на гърба на маймуната, с което се навиваше пружината.

— Недей!

Реакцията му излезе по-рязка, отколкото бе възнамерявал и без да разбере какво точно става, той бе изтръгнал маймуната от ръцете на Денис. Денис се обърна и го изгледа изненадано. Тери също бе хвърлила поглед през рамо, а Пити вдигна очи. За миг всички замълчаха, а вятърът изсвири отново, този път съвсем тихо, като неприятна покана.

— Искам да кажа, че сигурно е счупена — каза Хол.

Обикновено бе счупена... с изключение на случаите, когато решаваше да проработи.

— Е, нямаше нужда да я грабваш така — каза Денис.

— Денис, млъкни.

Денис премигна и за миг се почувства почти неудобно. Хол не му беше говорил толкова остро от много време. Откакто си бе загубил работата в Нешънъл Еъръдин в Калифорния и те се бяха преместили в Тексас. Денис реши да спре дотук... засега. Той пак се обърна към

кашона и продължи да рови из него, но всичко друго бе боклук. Счупени играчки, от които стърчаха пружини и се ръсеше талаш.

Сега вятърът се чуваше по-силно, не свиреше, а бучеше. Таванът започна тихо да поскърцва, и звукът напомняше стъпки.

— Моля те, татко? — попита Пити, толкова тихо, че само баща му да го чуе.

— Да — каза той. — Да вървим, Тери.

— Не съм свършила тук...

— Казах да вървим.

Сега бе неин ред да погледне стреснато.

Те бяха наели две съседни стаи в един мотел. Същата вечер, преди десет, момчетата бяха заспали в стаята си, а Тери бе заспала в стаята на големите. Тя бе взела два Валиума в колата, по обратния път от къщата им в Каско. За да предпази нервите си от мигрена. Напоследък вземаше много Валиум. Това бе започнало по времето, когато уволниха Хол от Нешънъл Еъръдин. През последните две години той работеше за Тексас Инструмънтс — четири хиляди долара по-малко годишно, но все пак работа. Той каза на Тери, че имат късмет. Тя се съгласи. Компанията в Арнет е точно толкова хубава, колкото и компанията във Фресно, каза той. Тя се съгласи, но той си помисли, че щом се съгласява толкова лесно с всичко, сигурно лъже.

А той губеше и Денис. Усещаше, че момчето си отива, че получава преждевременна центробежна сила, сбогом, Денис, довиждане, страннико, беше ни приятно да пътуваме в един и същи влак с теб. Тери каза, че мисли, че момчето пуши марихуана. Понякога го надушвала. Трябва да поговориш с него, Хол. Той се съгласи, но още не беше говорил.

Момчетата спяха. Тери спеше. Хол отиде в банята и заключи вратата, после седна върху капака на тоалетната чиния и загледа майmunата.

Мразеше да се допира до нея, тази мека, кафява, мъхава козина, на места с протрити, плешиви петна. Той ненавиждаше усмивката ѝ — тази маймуна се хили като негър, беше казал чичо Уил веднъж, но тя не се хилеше като негър или въобще като човек. Усмивката ѝ беше само зъби и ако навиеш пружината, устните се раздвижваха, зъбите сякаш ставаха по-големи, ставаха вампирски зъби, устните се извиваха и чинелите се удряха, тъпа механична маймуна, тъпа, тъпа...

Той я изпусна. Ръцете му се тресяха и той я изпусна. Ключът тракна на плочите на банята, когато удари пода. В тишината, звукът му се стори много силен. Тя му се хилеше с мътните си, жълтеникави очи, кукленски очи, пълни с идиотски блясък, месинговите ѝ чинели бяха застинали в готовност да удрят в такт с марша на някой оркестър от ада. На долната ѝ част имаше печат ПРОИЗВЕДЕНО В ХОНГ КОНГ.

— Ти не може да си тук — прошепна той. — Аз те изхвърлих в кладенеца, когато бях на девет години.

Маймуната му се ухили.

Отвън, в нощта, черната чаша на вятъра разтърси мотела.

Братът на Хол, Бил и жена му Колет ги чакаха в къщата на чичо Уил и леля Айда на следващия ден. „Да ти е минавало някога през ум, че една смърт в семейството е наистина гаден начин за възстановяване на семейните връзки?“ го попита Бил с лека усмивка. Той беше кръстен на чичо Уил. Уил и Бил, шампионите на родеото, обичаше да казва чичо Уил и да роши косата на Бил. Това беше един от любимите му лафове... Като този, че вятърът може да свири, но без мелодия. Чичо Уил беше умрял преди шест години и леля Айда живя тук сама, докато почина от удар миналата седмица. Съвсем внезапно, бе казал Бил, когато се обади, за да съобщи на Хол. Сякаш би могъл да знае, сякаш някой би могъл да знае. Тя бе умряла сама.

— Да-а — каза Хол. — Минавала ми е тази мисъл.

Разгледаха къщата заедно, родния им дом, в който бяха израсли. Баща им, моряк от търговския флот, просто бе изчезнал, сякаш бе изтрит от лицето на земята, когато бяха малки. Бил твърдеше, че смътно си го спомня, но Хол нямаше никакъв спомен от него. Майка им бе умряла, когато Бил беше на десет, а Хол — на осем. Леля Айда ги беше довела тук с автобуса от Хартфорд и тук бяха израсли, оттук бяха тръгнали в колежа. За този дом бяха тъгували. Бил бе останал в Мейн и сега имаше стабилна адвокатска практика в Портланд.

Хол видя, как Пити се отдалечава към къпиновите храсти, които се бяха оплели откъм източната страна на къщата.

— Не приближавай, Пити — извика той.

Пити въпросително го погледна през рамо. Хол усети как в него просто прелива любов към момчето... и внезапно пак си помисли за маймуната.

— Защо, тате?

— Там някъде отзад е старият кладенец — каза Бил. — Проклет да съм, ако помня къде е. Баща ти е прав, Пити — по-добре стой далече от това място. Тръните ще те декорират. Нали така, Хол?

— Така — каза Хол автоматично. Пити се отдалечи, без да погледне назад, после тръгна надолу по насипа към малкия чакълест плаж, където Денис правеше „жабки“ с плоски камъчета по повърхността на водата. Хол усети, че нещо в гърдите му се поотпусна малко.

Бил може би беше забравил мястото на стария кладенец, но късно същия следобед Хол безпогрешно стигна до него, като с рамо си пробиваше път през бодлите, които се забиваха в якето му и се протягаха към очите му. Той стигна до него и застана там — дишаше тежко и гледаше изгнилите, проядени дъски, които го покриваха. След кратко колебание, той коленичи (коленете му изпукаха като двойка пистолети) и отмести две от дъските.

От дъното на това мокро, опасно с камъни гърло в него се взря лицето на удавник, с широко отворени очи и разкривена уста. Без сам да усети — изстена. Не много силно, ако не обръщаше внимание на сърцето си. Там стенанието бе наистина разтърсващо.

Това бе неговото собствено лице в тъмната вода.

Не беше на маймуната. За миг си бе помислил, че е на маймуната.

Трепереше. Целият.

Аз я хвърлих в кладенеца. Аз я хвърлих в кладенеца, моля те, Господи, не ме оставяй да полудея. Аз я хвърлих в кладенеца.

Кладенецът беше пресъхнал в годината, когато умря Джони МакКейб, една година след като Бил и Хол дойдоха да живеят при чичо Уил и леля Айда. Чичо Уил бе взел заем от банката да му направят артезиански кладенец и къпините бяха обрасли около стария изкопан кладенец. Сухият кладенец.

Само дето водата пак се бе появила. Като маймуната.

Този път не можа да отхвърли спомена. Хол седна безпомощно, като се остави на спомена и се опитваше да го следва плътно, да го яхне така както сърфистът яхва огромната вълна, която би го смазала,

ако падне от сърфа си и се опитва да мине през нея, преди да е отминала.

Той бе изпъзлял дотук с маймуната онова късно лято, и къпините бяха узрели, ароматът им бе силен и лепкав. Никой не идваше да ги бере, въпреки, че леля Айда заставаше понякога на края на драките и набираще шепя къпини в престилката си. Тук в гъсталака плодовете бяха узрели и презрели и някои вече гниеха, отделяха гъста бяла течност, като гной, и щурците свиреха подлудяващо във високата трева под краката му своя безкраен зов. Р-и-и-и-и-и...

Тръните се забиваха в кожата му, по бузите му и по голите му ръце избиваха капки кръв. Той не се опитваше да избегне бодлите. Беше просто ослепял от ужас — толкова сляп, че за малко щеше да се препъне в изгнилите дъски, които покриваха кладенеца и да полети десет метра надолу към калното дъно. Той бе разтворил ръце да запази равновесие и още бодли се бяха забили в голите му ръце. Точно този спомен го бе накарал рязко да спре Пити.

Това бе денят, когато умря Джони МакКейб — най-добрият му приятел. Джони се бе катерил нагоре по стъпалата към къщичката си на дървото в задния двор. Онова лято те бяха прекарвали дълги часове там горе, играеха на пирати, виждаха въображаеми галеони по езерото, стреляха с оръдията, прибираха бушприта (каквото и да означаваше това), готвеха се за абордаж. Джони се катерел към къщичката, както хиляди пъти дотогава, и стъпенката точно под вратата на къщичката се беше строшила в ръцете му и Джони бе паднал от десет метра на земята и си бе счупил врата и маймуната бе виновна, маймуната, проклетата, противна, маймуна. И когато телефонът иззвъня и устата на леля Айда зина, а след това доби формата на едно ужасено „О“, докато приятелката ѝ Мили, дете живееше по-надолу по улицата, ѝ разказваше новината, когато леля Айда каза: „Ела на верандата, Хол, имам да ти казвам една лоша новина“ — той си мислеше с болезнен ужас: „Маймуната! Какво ли е направила маймуната сега?“

Отражението на лицето му не бе попаднало в плен на дъното на кладенеца в деня, когато той хвърли маймуната долу. Виждаха се само гладки камъчета и се усещаше миризма на тиня. Той бе погледнал маймуната, която лежеше върху щръкналата трева, поникнала измежду къпиновия гъсталак, с неподвижни чинели, с огромни ухилени зъби

между разтегнатите устни, с протрита козина, в която зееха плешиви, крастави петна, със стъклени очи.

— Мразя те — просъска ѝ той. — Обви с ръка противоположното ѝ тяло, усещаше как проскъръзва мъхестата ѝ козина.

Тя му се ухили, когато я вдигна пред лицето си.

— Продължавай! — осмели се той и се заплака за първи път през този ден. Разтърси я. Застиналите чинели леко трепнаха. Майmunата разваляше всичко хубаво. Всичко.

— Продължавай, удари ги! Удари ги!

Майmunата само се ухили.

— Давай, удари ги! — той повиши истерично глас. — Шубе такова, шубе такова, давай удари ги! Предизвиквам те! Не се боя! Никак, никак не се боя от теб!

Кафеникаво-жълтите ѝ очи, огромните ѝ ликуващи зъби.

Тогава той я хвърли в кладенеца, полудял от мъка и ужас. Видя я как се преобръща, докато падаше надолу, маймуна-акробат по време на номер и слънцето просветна за последен път върху чинелите. Тя се удари в дъното с глух звук и сигурно от това механизъмът заработи, защото чинелите започнаха да бият. Техният постоянен, настойчив ламаринен звук се надигна нагоре към ушите му, отекуваше и вещаеше смърт от каменното гърло на сухия кладенец: данг-данг-данг-данг!

Той сложи ръце върху устата си и за миг я видя долу, или може би само във въображението си... лежеше долу в калта, с очи втренчени в малкия кръг на детското личице, надничачо над отвора на кладенеца (сякаш го запечатваше завинаги), с устни, които се разтегляха и свиваха около хилещите се зъби, а чинелите биеха ли биеха, смешна механична маймуна.

Данг-данг-данг-данг, кой е мъртъв? Данг-данг-данг-данг, да не е Джони МакКейб, дете падна с широко отворени очи и направи салто като истински акробат, падайки през светналия въздух на лятната ваканция, стиснал счупената стъпенка на стълбата в ръка и се удари в земята с един единствен щракващ звук, с шурнала кръв от носа и от устата и с широко отворени очи. Джони ли е, Хол, или си ти?

Стенейки, Хол бутна дъските над дупката, в ръцете му се забиваха трески, но той не им обръщаше внимание, в онзи момент дори не ги усещаше. И пак продължаваше да я чува, дори през дъските, приглушено и още по-ужасяващо: тя беше там долу, в

каменната тъмнина, биеше си чинелите, мърдаше противното си тяло, а звукът идваше горе като насън.

Данг-данг-данг-данг, кой умря този път?

Той с мъка си проби път през къпиновите храсти. Бодлите бързо очертаваха нови линии от избиваща кръв по лицето му, а репеите се оплетоха в краката му и той се просна в цял ръст, в ушите му още звънтеше, сякаш звукът го следваше. По-късно чичо Уил го беше намерил да хълца, седнал на една стара гума в гаража и си бе помислил, че плаче за мъртвия си приятел. Така си и беше. Но, освен това, той плачеше от преживения ужас.

Той бе хвърлил маймуната в кладенеца следобеда. Същата вечер, когато здрачът припълзя през проблясващата мантия на ниската мъгла, една кола, движеща се прекалено бързо при намалената видимост бе сгазила котката на леля Айда — Манкс на пътя и бе продължила, без да спре. Вътрешностите ѝ бяха пръснати навсякъде. Бил бе повръщал, а Хол само си бе отвърнал лицето, своето бледо, спокойно лице, чуваше, сякаш някъде от много далече, как леля Айда хълца, (това след новината за момчето на МакКейб я бе накарало да плаче почти до истерия и минаха около два часа, преди чичо Уил да успее да я успокои напълно). Сърцето му бе пълно със студена, почти екзалтирана радост. Не е бил неговият ред. Бил е редът на Манкс, не на него, не на брат му Бил или чичо Уил (просто шампиони на родеото). И сега маймуната я нямаше, беше в кладенеца и една пършива котка Манкс с червиви уши, не беше прекалено висока цена. Ако маймуната искаше да си бие дяволските чинели сега, нека си ги бие. Можеше да ги бие и блъска за пълзящите буболечки и бръмбари, тъмните неща, които живееха в каменното гърло на кладенеца. Там долу ще се скапе. Гадните ѝ зъби, колелца и пружини ще ръждясат там долу. Ще умре там долу. В тинята и мрака. Паяци ще ѝ изплетат покров.

Но... тя се бе върнала.

Съвсем бавно, Хол покри отново кладенеца и в ушите си чуваше фантомното ехо на чинелите:

Данг-данг-данг-данг, кой е мъртъв, Хол? Тери ли? Или Денис? Пити ли, Хол? Той ти е любимецът, нали? Той ли? Данг-данг-данг-данг!

— Остави я!

Пити се стресна и изпусна маймуната и в продължение на един кошмарен миг Хол си помисли, че с това ще свърши всичко, че това сътресение ще задвижи механизма и чинелите ще започнат да се удрят и да се блъскат.

— Татко, изплаши ме.

— Извинявай. Аз просто... не искам да играеш с това. Другите бяха ходили на кино и той си бе помислил, че ще пристигне преди тях в мотела. Но бе останал в това, което беше неговия дом по-дълго, отколкото бе очаквал, старите, омразни спомени изглежда се движеха в своя собствена временна зона.

Тери седеше до Денис и гледаше „Бевърли Хилбилис“. Тя гледаше старото, зърнесто копие с неотклонна, увлечена концентрация, която говореше за неотдавнашна таблетка Валиум. Денис четеше рокаджийско списание, Пити седеше на килима по турски и си играеше с маймуната.

— И без това не работи — каза Пити. Което обясняваше защо Денис му я е оставил да си играе, помисли си Хол и след това се почувства засрамен и ядосан на себе си. Той усещаше тази неконтролируема враждебност към Денис все по-често, но в резултат се чувстваше унижен и безпомощен.

— Не — каза той. — Стара е. Ще я изхвърля. Дай ми я.

Той протегна ръка и Питър с тревожен вид му я подаде.

Денис каза на майка си.

— Тати се превръща в шизофреник.

Преди да разбере Хол бе прекосил стаята с маймуната в едната ръка, ухилена, сякаш в знак на одобрение. Той изтегли Денис от стола му, като го държеше за ризата. Чу се пукане, някъде се разпра шев. Денис изглеждаше почти комично шокиран. Броят на „Рок вълна“ падна на пода.

— Хей!

— Ти ела с мен, — каза Хол зловещо, теглейки сина си към вратата на съседната стая.

— Хол! — Тери почти изпищя. Пити само се олюля.

Хол изтегли Денис оттатък. Той блъсна вратата, а после блъсна Денис във вратата. Денис започваше да изглежда изплашен.

— Ти започваш да имаш проблеми с плямпането — каза Хол.

— Пусни ме! Скъса ми ризата, ти...

Хол пак блъсна момчето във вратата.

— Да — сериозен проблем с плямпането. В училище ли ги научи тези работи? Или на мястото за пушене?

Денис се изчерви, лицето му погрозня от чувството за вина.

— Нямах да съм в това лайнено училище, ако тебе не бяха те изритали.

Хол отново блъсна момчето във вратата.

— Не са ме изритали, съкратиха ме, ти го знаеш много добре и нямам нужда от твоите лайнени приказки по този въпрос. Имаш проблеми? Значи навлизаш в живота и добре дошъл, Денис. Само не ги стоварвай върху мен. Имаш какво да ядеш. Имаш в какво да си облечеш задника. Ти си на дванайсет години и на дванайсет години, аз нямам... нужда от никакви... лайнени приказки от теб. — Той завършваше всяко изречение, като дръпваше момчето напред, докато носовете им почти се докосваха, а след това блъскаше Денис обратно във вратата. Не чак толкова силно, че да го заболи, но Денис се изплаши — баща му не беше го докосвал, откакто се бяха преместили от Тексас — и започна да реве с високите, ясни хълцания на малко момче.

— Давай, пребий ме — изкрещя той на Хол, лицето му бе изкривено и цялото на петна. — Ако искаш ме пребий, зная колко много ме мразиш.

— Не те мразя. Много те обичам, Денис. Но аз съм ти баща и ти ще ме уважаваш или ще те претрепя.

Денис се опита да се откопчи. Хол дръпна момчето към себе си и го прегърна. За миг Денис се съпротивляваше, после заби лице в гърдите на Хол и заплака, сякаш от изтощение. Такъв плач Хол не бе чувал от децата си в продължение на години. Той затвори очи и осъзна, че той самият е изтощен.

Тери започна да блъска по другата страна на вратата.

— Престани, Хол! Каквото и да му правиш, престани!

— Не го убивам — каза Хол. — Остави ни, Тери.

— Само посмей...

— Всичко е наред, мамо — каза Денис, притиснат до гърдите на Хол.

За миг той почувства как тя объркано замълча и после се отдалечи. Хол пак погледна сина си.

— Извинявай, татко, за гадните думи — каза Денис неохотно.

— Добре. Приемам с благодарност. Когато се приберем вкъщи следващата седмица, ще изчакам два-три дни и след това ще ти проверя всичките чекмеджета, Денис. Ако има нещо, което не искаш да видя, по-добре се отърви от него.

Отново това чувство за вина премина през лицето му. Денис наведе очи и избърса носа си с ръкав.

— Мога ли да си вървя? — той пак прозвуча намусено.

— Разбира се — каза Хол и го пусна.

Пролетта трябва да го заведе на къмпинг. Само ние двамата. Да половим малко риба, както чичо Уил обичаше да ни води двамата с Бил. Трябва да се сближа с него. Трябва да опитам.

Той седна на леглото в празната стая и се загледа в маймуната. Ти никога вече няма да се сближиш с него, Хол — сякаш казваше усмивката ѝ. Бъди сигурен. Върнах се, за да взема нещата в свои ръце, както ти винаги си знаел, че ще стане един ден.

Хол остави маймуната настрана и сложи ръка върху очите си.

Тази нощ Хол стоеше в банята, миеше зъбите си и размишляваше. Тя беше в същата кутия. Как би могла да бъде в същата кутия.

Четката за зъби подскочи нагоре и венецът го заболя. Той трепна.

Когато видя за първи път маймуната, той беше на четири години, а Бил — на шест. Баща им, който бе изчезнал, бе купил къща в Хартфорд и тя бе станала изцяло тяхна собственост, преди той да умре или да падне в дупка в средата на света или каквото беше там. Майка им работеше като секретарка във „Въздухоплаване Холмс“, завод за хеликоптери в Уествил, и серия детегледачки идваха да гледат момчетата, само че дотогава те трябваше да гледат единствено Хол през деня — Бил беше в първи клас, в истинско училище. Ни една от гледачките не се задържаха дълго. Забременяваха и се женеха за приятелите си или си намираха работа в „Холмс“, или госпожа Шелбърн откриваше, че са ѝ пипали шерито за готварски цели или бутилката бренди, която се пазеше в един бюфет за специални случаи. Повечето бяха глуповати момичета, които искаха да ядат или да спят. Никой не искаше да му чете, така, както майка му би го сторила.

Гледачката през онази дълга зима бе една огромна зализана негърка на име Бюла. Тя трепереше над Хол, когато майка му беше там и понякога го щипеше, когато нея я нямаше. Въпреки всичко, Хол я харесваше донякъде, защото тя му четеше по някоя потресаваща история от нейните списания с изповеди или истински детективски разкази („Смъртта дойде за сладострастната червенокоса“), Бюла зловещо повишаваше глас в сънливата дневна тишина на стаята, и от време навреме си хвърляше в устата по някоя фъстъчена бисквита, докато Хол изучаваше зърнистите вестникарски снимки и пиеше мляко от любимата си чаша. Това, че я харесваше, само утежни нещата.

Той намери маймуната един студен облачен ден през март. По прозореца чукаше суграшица, Бюла спеше на кушетката с един брой на списанието „Моята история“, разгърнато на прекрасния ѝ бюст.

Хол бе изпълзял в задния килер, за да разгледа нещата на баща си.

Задният килер бе място за натураи, което се простираше отляво по протежение на втория етаж, празно пространство, което никога не бе довършено. Там се влизаше през една малка врата — като врата към заешка дупка — в детската стая — от страната на леглото на Бил. И двамата обичаха да влизат там, въпреки че през зимата беше много студено, а през лятото бе толкова горещо, че от порите ти можеше да се изцеди ведро пот. Дълъг и тесен, но някак уютен, задният килер бе пълен с привлекателни вехтории. Независимо колко неща успяваше да разгледа човек, не можеше да ги разгледа всичките.

Той и Бил бяха изкарвали цял съботен следобед, тук горе, почти без да разговарят, вадеха неща от кашоните, разглеждаха ги, въртяха ги отново и отново в ръце, така че да възприемат всяка неповторима вещ, после отново ги оставяха. Сега Хол се замисли дали пък те с Бил не се бяха опитвали, доколкото могат, да установят по някакъв начин контакт с изчезналия си баща.

Той плаваше с търговския флот, имаше удостоверение за навигатор и в килера имаше купчина карти, някои обозначени с прилежни кръгчета (и с вдлъбнат отпечатък на компаса, в центъра на всяко). Имаше двадесет тома от нещо с името „Ръководство по навигация на Барън“. Един бинокъл, от който очите започваха да парят, ако човек гледаше през него прекалено дълго. Имаше разни сувенири от всички пристанища — гумени хавайски кукли, черно хартиено

бомбе с разкъсана лента, на която пишеше — ТИ ПИКА ТУКА, АЗ НА ПИКАДИЛИ, стъклен глобус с малка Айфелова кула в него. Имаше пликосе с чужбински марки, внимателно подредени в тях, и чужбински монети, имаше скални парчета от Хавайския остров Мауи, стъклено-черни, тежки и някак зловещи грамофонни плочи на чужди езици.

В този ден, когато суграшицата чукаше хипнотично по покрива, точно над главата на Хол, той си проби път чак до най-отдалечения край на килера, дръпна един кашон и зад него видя още един кашон на фирмата Ралстън-Пурина. Над ръба на кашона надничаха две стъклени, светлокафяви очи. Те го стреснаха и за миг той отстъпи назад, сърцето му тупаше, сякаш бе намерил мъртъв пигмей. После видя, че нищо не помръдва, че очите имат стъклен блясък и разбра, че това е някаква играчка. Той пак пристъпи напред и я извади от кашона.

Тя се ухили със своята озъбена усмивка без възраст, в жълтата светлина. Чинелите ѝ стърчаха на разстояние.

Доволен, Хол я бе въртял насам и натам и усещаше проскърцването на нейната мъхеста козина. Смешната ѝ усмивка му доставяше удоволствие. Въпреки всичко, нямаше ли още нещо, някакво почти инстинктивно отвращение, което бе дошло и бе отминало, още преди да го осъзнае? Може би беше така, но със стар, стар спомен като този, човек трябваше да внимава да не се предовери. Старите спомени могат да са лъжовни. Но... не беше ли видял същото изражение на лицето на Пити на тавана в старата къща?

Той бе видял ключа на гърба ѝ и го бе завъртял. Въртеше се прекалено лесно, не се чуваше звук от навиване на пружина. Значи беше счупена. Счупена, но още хубава.

Той я извади да си поиграе.

— К'во имаш, Хол? — попита Бюла, когато се събуди от дрямката си.

— Нищо — каза Хол. — Намерих я.

Той я сложи на полицата над леглото си. Тя стоеше върху книжките му за оцветяване, ухилена, зяпаща в пространството, със застинали чинели. Беше счупена, но въпреки това се хилеше.

Същата нощ Хол се събуди от някакъв неспокоен сън, мехурът му беше пълен и той стана, за да иде до банята в антрето. Бил приличаше на дишаща купчина завивки в другия край на стаята.

Хол се върна полузаспал... и изведнъж майmunата започна да удря чинелите си в мрака. Данг-данг-данг-данг.

Той се разбуди напълно, сякаш някой го бе плеснал по лицето със студена, мокра кърпа. Сърцето му внезапно подскочи от изненада и едно тихо изцъркване, почти като на мишка, се изкопчи от гърлото му. Той се взря в майmunата с широко отворени очи и трепкащи устни. Данг-данг-данг-данг.

Тялото ѝ подскачаше и се клатеше на полицата. Устните ѝ се разтягаха и се свиваха, противно развеселени и откриваха огромни и кръвожадни зъби.

— Спри — прошепна Хол.

Брат му се обърна в леглото и високо изхърка. Беше съвсем тихо... С изключение на майmunата. Чинелите биеха и се удряха и сигурно щяха да събудят брат му, майка му, света. Щяха да събудят мъртвите. Данг-данг-данг-данг!

Хол тръгна към нея, с намерението някак да я спре, може би като сложи ръката си между чинелите, докато се развие пружината и тя си спре сама. Чинелите се удариха още един последен път — данг — и после бавно се раздалечиха до изходното си положение. Месингът бляскаше в сенките. Мръсните, жълти зъби на майmunата се хилеха.

Къщата отново потъна в тишина. Майка му се обърна в леглото, повтори изхъркването на Бил. Хол си легна обратно в леглото и дръпна завивките, сърцето му биеше бързо, той си помисли: Ще я върна обратно в килера утре. Не я искам.

На следващата сутрин той съвсем забрави да прибере майmunата, защото майка му не отиде на работа. Бюла беше мъртва. Майка им не искаше да им каже точно какво се е случило.

— Било е нещастен случай, просто един ужасен нещастен случай — това е всичко, което тя им каза. Но онзи следобед, на връщане от училище Бил купи вестник и тайно пренесе четвърта страница под ризата си до тяхната стая. Бил прочете статията на пресекулки на Хол, докато майка им приготвяше вечерята в кухнята, но Хол можеше сам да прочете заглавието:

ДВОЙНО УБИЙСТВО ПРИ ПРЕСТРЕЛКА В АПАРТАМЕНТ

Бюла МакКафри, деветнадесетгодишна и Сали Тремон, двадесет годишна са били застреляни от приятеля на госпожица МакКафри Ленърд Уайт, двадесет и петгодишен, след спор кой трябва да излезе, за да получи поръчка за китайска храна. Госпожица Тремон е починала в болницата Хартфорд. Бюла МакКафри е била намерена мъртва на местопроизшествието.

Сякаш Бюла бе изчезнала в някое от своите детективски списания, помисли си Хол Шелбърн и усети как по гръбнака му пропълзя студена тръпка, после мина към сърцето му. После разбра, че стрелбата е била по същото време, когато маймуната...

— Хол? — Това бе гласът на Тери, сънлив. — Ще дойдеш ли да си легнеш?

Той изплю паста за зъби в умивалника и си изплакна устата.

— Да — каза той.

Преди това той бе сложил маймуната в куфара си и го бе заключил. След два дни щяха да летят обратно за Тексас. Но преди да заминат, той беше решил да се отърве от проклетото нещо завинаги.

По какъвто и да е начин.

— Ти беше прекалено груб с Денис днес следобед — каза Тери в тъмното.

— От доста време Денис имаше нужда някой да бъде груб с него. Така мисля аз. Той се люшка насам-натам. Не искам да го видя, че започва да пада.

— От психологична гледна точка да се бие едно момче, не е много продуктивен...

— Не съм го бил, Тери, за Бога!

— ...начин за налагане на родителска власт...

— О, не ми пробутвай тези глупости от груповата ви терапия — каза Хол ядосано.

— Виждам, че не искаш да обсъдим това, което се случи. — Гласът ѝ бе студен.

— Казах му да си махне дрогата от къщата.

— Така ли? — Сега тя звучеше изплашена. — Как го прие той? Какво каза?

— Хайде, Тери! Какво би могъл да каже? Че съм уволнен като баща?

— Хол, какво ти става? Ти не се държиш обикновено така... Какво не е наред?

— Нищо — каза той и си помисли за маймуната, заключена в куфара му. Щеше ли да я чуе, ако започнеше да удря чинелите? Да, сигурно щеше да я чуе. Как удря за някой обречен, така както удряше чинелите за Бюла, Джони МакКейб, кучето на чичо Уил, Дейзи. Данг-данг-данг, ти ли си Хол? — Просто съм много напрегнат.

— Надявам се, че това е причината. Никак не ми харесваш такъв.

— Така значи, не ти харесвам? — Думите му убягнаха, преди да успее да ги спре: той дори не искаше да ги спира. — Тогава си лапни едно Валиумче и всичко пак ще ти изглежда добре.

Той чу как тя поема въздух и на пресекулки го издиша. Тогава тя пак започна да плаче. Той може би щеше да успее да я утеши, но у него нямаше много утеха. Имаше твърде много ужас. По-добре щеше да бъде, когато маймуната пак изчезнеше, завинаги. Моля те, Господи, завинаги.

Той лежа буден до късно, докато утрото започна да оцветява в сиво въздуха навън. Но мислеше, че вече знае какво да направи.

Вторият път Бил бе намерил маймуната.

Това стана около година и половина, след като Бюла МакКафри бе намерена мъртва на местопроизшествието. Беше през лятото. Хол бе завършил току-що детската градина.

Той се върна от игра и майка му извика:

— Измий си ръцете, Сеньор, кален си като прасе.

Тя беше на верандата, пиеше изстуден чай и четеше книга. Беше в отпуска, за две седмици.

Хол маркира намокряне на ръце под студената вода и остави мръсни отпечатъци на кърпата.

— Къде е Бил?

— Горе. Кажи му да почисти неговата част от стаята. Направо е кочина.

Хол, който в такива случаи изпълняваше с огромна наслада ролята на приносител на лошите новини, се, втурна по стълбите. Бил седеше на пода. Вратичката към задния килер, която толкова приличаше на вход към заешка дупка, беше открехната. Той държеше маймуната в ръце.

— Това е една бракма — каза Хол веднага.

Той беше нащрек, въпреки, че едва помнеше онази нощ, когато се върна от банята и изведнъж маймуната започна да бие чинелите си. Може би около седмица по-късно той бе сънувал кошмар за маймуната и Бюла — не можеше да си спомни точно какво — и се събуди с вик, защото му се беше сторило, че меката тежест на гърдите му е маймуната и ако отвори очи, ще види как тя му се хили. Но, разбира се, меката тежест се бе оказала неговата възглавница и в паниката си той я притискаше към себе си. Майка му дойде да го успокои с чаша вода и два детски аспирина с тебеширено-портокалов вкус — Валиума за детските тревоги в онези времена. Тя мислеше, че смъртта на Бюла е причина за кошмара. Така беше, но не по начина, по който тя си представяше.

Той едва си спомняше това, което се беше случило, но маймуната продължаваше да го плаши, особено чинелите ѝ. И зъбите.

— Знам — каза Бил и метна маймуната встрани. — Тъпа работа. — Тя падна на леглото на Бил, с поглед в тавана, замръзнали чинели. На Хол никак не му се искаше да я гледа. — Искаш ли да изтичаш до магазина на Теди и да купиш близалки.

— Вече си похарчих джобните пари — каза Хол. — освен това мама каза, че ти трябва да почистиш своята част от стаята.

— Може, обаче по-късно — каза Бил. — Ако искаш мога да ти дам пари назаем. — Бил не се поколебаваше да срита Хол от време навреме, или да го гъделичка или да го блъсне без причина, но като цяло се държеше добре.

— Чудесно — каза Хол с благодарност. — Само да прибера тази повредена маймуна в килера, какво ще кажеш?

— А, не — каза Бил, като се изправяше. — Хайде тръгвай, тръгвай, тръгвай...

Хол тръгна. Бил лесно си променяше мнението и ако се забавеше да прибере маймуната, Хол можеше да си изгуби близалката. Те се спуснаха до магазина на Теди и си купиха близалки и то не просто

близалки, а от онези редките, с вкус на боровинки. После отидоха в спортната зала, където няколко деца се опитваха да организират една игра бейзбол. Хол бе прекалено малък, за да участва в играта, и той седна далеч зад фаловата линия, като си смучеше боровинковата близалка и гонеше заблудените топки. Прибраха се чак, когато се стъмни и майка им напляска Хол, задето бе изцапал кърпата за ръце, напляска Бил, задето не бе почистил своята част от стаята, и след вечеря гледаха телевизия, и докато се случваше всичко това, Хол въобще забрави за маймуната. По някакъв начин тя се намери на полицата на Бил, точно до снимката с автографа на Бил Бойд. И остана там почти две години.

Докато Хол порасне и стане на седем години, гледачките бяха станали лукс и всяка сутрин на излизане госпожа Шелбърн изстрелваше фразата: „Бил, грижи се за брат си.“

Този ден обаче, на Бил му се беше наложило да остане след часовете и Хол се върна вкъщи сам, спираше се на всеки ъгъл и се оглеждаше, докато се убедеше, че от никъде не се задава кола, тогава притичваше на отсрещната страна, като войник, който пресича огневата линия. Той отключи вратата с ключа под изтривалката и веднага тръгна към хладилника за чаша мляко. Извади бутилката, а тя се изплъзна от ръцете му и се разби на парченца, стъклата полетяха на всички страни.

Данг-данг-данг-данг, от горния етаж, в тяхната стая. Данг-данг-данг, здрасти, Хол! Добре дошъл вкъщи! И, всъщност, Хол ти ли си? Ти ли си този път? Тебе ли ще намерят мъртъв на местопроизшествието?

Той стоеше, неподвижен, гледаше парчетата стъкло, пълен с ужас, който не можеше нито да назове, нито да разбере. Този ужас просто съществуваше, сякаш се процеждаше през порите му.

Той се обърна и хукна нагоре към тяхната стая. Маймуната стоеше на полицата на Бил и като че ли се взираше в него. Беше съборила фотографията на Бил Бойд и тя се бе захлупила на леглото на Бил. Маймуната се клатеше и се хилеше и удряше чинелите си. Хол бавно се приближи, без да иска, без да може да устои да остане встрани. Чинелите се раздалечаваха, блъскаха се и пак се раздалечаваха. Когато наближи, той започна да чува как трака механизмът във вътрешността на маймуната.

Бързо, с един вик на отвращение и ужас, той я повали от полицата, така както човек би ударил хлебарка. Тя се удари във възглавницата на Бил и после падна на пода, като удряше чинелите данг-данг-данг, разтягаше и свиваше устни, лежейки по гръб на едно петно от късното априлско слънце.

Той я изрита здраво, изрита я с всички сила и този път от него се изтръгна вик на ярост. Механизираната маймуна подскочи по пода, отскочи от стената и спря неподвижна. Хол стоеше и я гледаше със свити юмруци и туптящо сърце. Тя му се хилеше нахално, слънцето се бе концентрирало в ярка точка в едното ѝ око. Ритай ме колкото си искаш, сякаш казваше тя. Аз съм само винтчета и пружина и може би едно-две колелца, можеш да ме риташ, колкото си искаш. Аз не съм истинска, само една смешна маймуна с пружина, това съм аз и кой е мъртъв? Стана експлозия в завода за хеликоптери! Какво е онова нещо, дето се издига към небето като огромна, проклета топка за боулинг с очи там, където трябва да са дупките за пръстите? Да не би да е главата на майка ти, Хол? Яяя! Как само си пътува главата на майка ти! Или долу, на ъгъла на Брук Стрийт! Я виж, приятел! Колата се движеше прекалено бързо! Шофьорът беше пиян! Един Бил по-малко на този свят! Ти чу ли как черепът му изхрущя, когато колелата минаха отгоре му и как мозъкът му изхвърча на струи през ушите му? Да? Не? Може би? Мен не ме питай, аз не знам, не мога да знам, аз само знам да си удриям чинелите данг-данг-данг, и кой е мъртъв на местопроизшествието, Хол? Майка ти? Брат ти? Или ти, Хол? Ти ли си този път?

Той пак се спусна към нея, искаше да я изкорми, да я смачка, да скача отгоре ѝ докато се разлетят болтчета и колелца и ужасните ѝ стъклени очи се затъркалят по пода. Но точно, когато стигна до нея, чинелите се удариха още веднъж съвсем тихо... (данг)... когато една пружина някъде вътре се разви съвсем мъничко... и една ледена тръпка с шепот премина през сърцето му, прониза го, потисна гнева му и го остави пак полудял от ужас. Маймуната сякаш знаеше — колко ликуваща изглеждаше усмивката ѝ!

Той я вдигна, хвана ръката ѝ между палеца и показалеца на дясната си ръка, устата му бе изкривена от отвращение, сякаш държеше труп. Краставата ѝ изкуствена козина му се стори гореща и сякаш трескава, при допира до кожата му. Той отвори вратичката, която

водеше към килера и запали електрическата крушка. Маймуната му се хилеше, докато той пълзеше по дължината на килера между кашони, сложени върху други кашони, покрай комплекта книги по навигация и албумите с фотографии, от които идваше миризма на стари химикали и сувенирите и старите дрехи, и Хол си мислеше: Ако сега тя започне да си удря чинелите и да се движи в ръката ми, аз ще изкрещя, а ако аз изкрещя тя няма просто да се хили, а ще започне да се смее, да се смее на мен, и тогава аз ще полудея и ще ме намерят тук, вътре, как се кискам, как се смея като луд, аз ще съм луд, о моля те, мили Боже, моля те, мили Исусе, не ме оставяй да полудея...

Той стигна до най-отдалечения ъгъл, разбута два кашона встрани, като разсипа единия и пак натъпка маймуната в кашона, в който си беше, в най-отдалечения ъгъл. И тя се облегна вътре, удобно, сякаш най-после си беше у дома, със застинали чинели, с маймунската си усмивка, като че продължаваше да се подиграва с Хол. Хол изпълзя назад, изпотен, ставаше му ту горещо, ту студено, целият от огън и лед, чакаше чинелите да започнат да се удрят, и когато започнат, маймуната ще изскочи от кашона и ще се заклати към него като бръмбар, механизмът ще трака, чинелите бясно ще се блъскат, и...

...и нищо такова не се случи. Той изключи лампата и тръшна малката вратичка, като към заешка дупка, после се облегна на нея, задъхан. Най-накрая започна да се чувства малко по-добре. Слезе долу с омекнали крака, взе една празна торбичка и започна внимателно да събира назъбените парчета стъкло от счупената бутилка за мляко, като се чудеше дали сега няма да се пореже и да му изтече кръвта, ако това означаваше биенето на чинелите. Но и това не стана. Той взе една кърпа и избърса млякото, а след това седна и зачака дали майка му и брат му ще се върнат.

Майка му се върна първа и попита:

— Къде е Бил?

С тих, безцветен глас, вече сигурен, че Бил трябва да е мъртъв на някое местопроизшествие, Хол започна да обяснява за репетицията на училищната пиеса, знаейки, че дори да е била дълга репетицията, Бил трябваше да се е върнал преди половин час.

Майка му започна да го разглежда любопитно, да го разпитва какво се е случило и тогава вратата се отвори и Бил влезе — само, че това съвсем не беше Бил, това бе призракът на Бил, бледен и тих.

— Какво има? — извика госпожа Шелбърн. — Бил, какво се е случило?

Бил започна да плаче и те чува историята през сълзите му. Той каза, че имало една кола. Той и приятелят му Чарли Силвърман се прибирали след репетицията и колата завила на ъгъла на Брук Стрийт с висока скорост и Чарли замръзнал, Бил го дръпнал веднъж за ръката, но го изпуснал и колата...

Бил започна да реве на глас, да хълца истерично и майка им го прегърна и започна да го люлее, а Хол погледна навън и видя двама полицаи на входа. Патрулната кола, с която бяха докарали Бил беше на бордюра.

Тогава той самият започна да плаче...но това бяха сълзи на облекчение.

Сега бе ред на Бил да сънува кошмари — сънища, в които Чарли Силвърман умираше отново и отново, излиташе от каубойските си ботуши и се удряше в покрива на ръждивия Хъдсън-Хорнет, който пияният бе карал. Главата на Чарли Силвърман и стъклото на Хъдсън-а се бяха срещнали със страшна сила. И двете се бяха разбили. Пияният шофьор, собственик на магазин за сладкарски изделия в Милфърд, получи инфаркт малко след като беше задържан (може би поради гледката от засъхващия мозък на Чарли Силвърман върху панталоните си), и адвокатът му имаше голям успех в съда, развивайки темата „този човек бе наказан достатъчно“. Пияният бе осъден на шейсет дни (условно) и лишен от правото да управлява моторно превозно средство в щата Кънектикът за срок от пет години... което беше горе долу толкова време, колкото продължиха кошмарите на Бил. Маймуната пак бе скрита в килера. Бил въобще не забеляза, че е изчезнала от полицата... или поне, никога не го спомена.

Известно време Хол се чувстваше сигурен. Той дори пак започна да забравя за маймуната, или да вярва, че е била лош сън. Но когато се върна от училище оня следобед, когато майка му умря, тя пак беше на полицата, със замръзнали във въздуха чинели и му се хилеше.

Той бавно се приближи до нея — сякаш не беше на себе си, сякаш той самият се беше превърнал в механична играчка. Видя ръката си, как се протяга и я сваля. Усети как мъхавата ѝ козина скърца в ръката му, но усещането беше приглушено, просто натиск, сякаш

някой го бе натъпкал с Новокаин. Той чуваше собственото си дишане — бързо, пресъхнало, сякаш вятърът минаваше през сламка.

Той я обърна и сграбчи ключа и години по-късно щеше да мисли, че бе упоен и омаян като човек, който слага до слепоочието си револвер с шест гнезда, в който има само един патрон и натиска спусъка.

— Недей — остави я, изхвърли я, не я пипай...

Той завъртя ключа и в тишината чу кратки серии от тракащите звуци при навиване. Когато той пусна ключа, маймуната започна да удря чинелите и той усещаше как тялото ѝ подскача, навежда се и подскача, навежда се и подскача, сякаш беше живо, наистина беше живо, гърчеше се в ръката му като противен пигмей, а вибрациите, които усещаше през оплешивяващата ѝ козина не бяха вибрации на въртящи се винтчета, а на туптящо сърце.

Хол изстена, изпусна маймуната и се дръпна назад, ноктите му се забиха в плътта под очите му, дланите му се притискаха към устата. Той се препъна в нещо и за малко щеше да падне (тогава щеше да е на пода заедно с нея, изскочилите му сини очи щяха да гледат в нейните стъклени светлокафяви). Той се запрепъва към вратата, излезе заднешком, затръшна я и се облегна от външната страна. Изведнъж се затича към банята и повърна.

Госпожа Стъки беше тази, която донесе новината от завода за хеликоптери и остана при тях първите две безкрайни нощи, докато дойде леля Айда от Мейн. Майка им беше умряла този следобед от мозъчен удар. Тя си стояла до охладителя с чаша вода в ръка и се сгромолясала като подкосена, като продължавала да държи картонената чаша. С другата ръка се опитала да се вкопчи в охладителя и повлякла със себе си огромната стъклена бутилка с азотна киселина. Бутилката се беше разбила... но заводският лекар, дотичал незабавно бе казал впоследствие, че смята, че госпожа Шелбърн е била мъртва, още преди киселината да се просмуче през роклята и белъто ѝ и да стигне до кожата. На момчетата въобще не им разказаха тези подробности, но някак Хол узна. Той сънуваше тази сцена отново и отново през дългите нощи, последвали смъртта на майка му. Още ли имаш проблеми със заспиването, братче? Бил му беше задал този въпрос и Хол предполагаше, че Бил счита цялото това мятане и страшните сънища за резултат от внезапната смърт на майка

им и то си беше така... но само отчасти. Съществуваше и вината, убийствената увереност, че е убил майка си, като навигатор на маймуната оня слънчев следобед.

Когато Хол най-накрая заспа, трябва да е спал дълбоко. Когато се събуди, бе станало почти обяд. Пити седеше с кръстосани крака на един стол в другия край на стаята, методично ядеше портокал, резен по резен, и гледаше някакво телевизионно състезание.

Хол спусна краката си на пода с чувството, че някой го е приспал с удар... а после с удар го е събудил. Главата му пулсираше.

— Къде е майка ти, Пити?

Пити се обърна и го погледна.

— Излязоха на пазар с Денис. Аз казах, че ще остана с теб. Винаги ли бълнуваш, татко?

Хол погледна предпазливо сина си.

— Не. Какво казах?

— Не можах да разбера. Но малко се изплаших.

— Ето, че пак съм на себе си — каза Хол и успя да се усмихне леко. Пити отвърна на усмивката му и Хол пак изпита онази чиста любов към момчето, едно ведро, силно и безхитростно чувство. Той се чудеше защо се чувства толкова добре с Пити, защо чувства, че разбира Пити и може да му помага и защо Денис прилича на прекалено тъмен прозорец, през който не можеш да погледнеш, с тайнствени привички и поведение, което той не можеше да разбере, защото той самият като момче бе съвсем друг тип. Беше много лесно да се каже, че преместването от Калифорния бе променило Денис или, че...

Мислите му замръзнаха. Маймуната. Маймуната седеше на перваза на прозореца със застинали чинели. Хол усети как сърцето му замира в гърдите и после изведнъж бързо се разтуптява. Очите му се премрежиха и пулсиращата му глава започна жестоко да боли.

Тя бе избягала от куфара и сега седеше на перваза на прозореца и му се хилеше.

Ти мислеше, че си се отървал от мене, нали? Но ти и преди си мислил същото, нали?

Да, помисли си той отчаяно. Мислил съм.

— Пит, ти ли извади маймуната от куфара ми? — попита той, като предварително знаеше отговора. Той бе заключил куфара и бе прибрал ключа в джоба на палтото си.

Пити хвърли поглед на маймуната и нещо като неудобство, премина по лицето му.

— Не — каза той. — Мама я сложи там.

— Така ли?

— Да. Взе я от теб. Посмя се.

— Взе я от мен? Какво говориш?

— Ти спеше с нея. Аз си миех зъбите, но Денис забеляза. Той също се смя. Каза, че приличаш на бебе, гушнало мече.

Хол погледна маймуната. Устата му бе пресъхнала и не можеше да преглътне. Спал с маймуната? Спал? С тази противна козина до бузата му, може би до устата му, светещите очи, взрени в спящото му лице, тези ухилени зъби близо до шията му? Върху шията му? Боже господи.

Той бързо се обърна и отиде до гардероба. Куфарът си беше там, все така заключен. Ключът продължаваше да е в джоба на палтото му.

Зад гърба си усети, че се изключва телевизора. Питър го гледаше сериозно.

— Татко, не ми харесва тази маймуна — каза той с толкова тих глас, че едва се чуваше.

— И на мен — каза Хол.

Пит се вгледа в него, искаше да разбере дали се шегува, и се увери, че не. Той дойде до баща си и здраво го прегърна. Хол усещаше как той трепери.

Тогава Пити започна до му шепне на ухото, много бързо, сякаш се страхуваше, че няма да има кураж да го повтори... или, че маймуната можеше да го дочуе.

— Имам чувството, че ме гледа. Сякаш, че те гледа, където и да се намираш в стаята. А когато си в другата стая, сякаш, че те гледа през стената. През цялото време имам това чувство... сякаш, че й трябвам за нещо.

Пити потръпна. Хол го прегърна още по-силно.

— Сякаш, че иска да я навиеш — каза Хол. Пит започна да кима с всичка сила.

— Тя всъщност не е повредена, нали, татко?

— Понякога е, — каза Хол като погледна през рамо към маймуната. — Но понякога работи.

— През цялото време ми се щеше да отида при нея и да я навия. Беше толкова тихо, че си помислих: не мога, ще събудя татко, но продължаваше да ми се иска и отидох до нея и аз... я докоснах и усещането беше много гадно... но някак ми хареса... сякаш, че ми казваше, Навий ме, Пити, ще си поиграем, баща ти няма да се събуди, той въобще никога няма да се събуди, навий ме, навий ме... — Момчето изведнъж избухна в плач. — Лошо е, зная. Има нещо, което не е наред. Не можем ли да я изхвърлим, татко? Моля те?

Маймуната се ухили на Хол с вечната си усмивка. Той усещаше как между тях са сълзите на Пити. В късната утрин слънчевите отблясъци се отразяваха от месинговите чинели и рефлектираха на простия гипсов таван на хотелската стая.

— И по кое време каза майка ти, че ще се върнат с Денис, а Пити?

— Около един — той избърса зачервените си очи с ръкава на ризата си, беше му неудобно, че е плакал. Но не искаше да погледне към маймуната. — Аз включих телевизора — прошепна той. — Силно го включих.

— Добре си направил, Пити.

И как ли щеше да стане? почуди се Хол. Инфаркт? Удар, като майка ми? Какво? Всъщност няма никакво значение, нали?

И по петите на тази мисъл веднага припълъзя друга, още постудена мисъл: Отърви се от нея, казва той. Изхвърли я. Но може ли човек да се отърве от нея? Въобще някога?

Маймуната му се хилеше подигравателно, чинелите ѝ бяха раздалечени на около тридесет сантиметра. Дали внезапно се е съживила през нощта, когато е умряла леля Айда? изведнъж се зачуди той. Това ли е бил последния звук, който е чула, приглушеното данг-данг-данг на маймуната, която си удря чинелите на тъмния таван и свиренето на вятъра в улука.

— Може би не е чак такава лудост — каза Хол на сина си. — Иди да си вземеш пътната чанта, Пити.

Пити го погледна неуверено:

— Какво ще правим?

Може би човек може да се отърве от нея. Може би завинаги, може би, поне за известно време. По-дълго известно време или по-късо известно време. Може би тя просто ще се връща отново и отново и нещата ще си бъдат така... но може би аз — ние — ще можем да се сбогуваме с нея за дълго. Последният път тя не се появи в продължение на двадесет години. Бяха ѝ нужни двадесет години, за да излезе от кладенеца...

— Ще се поразходим с колата — каза Хол. Чувстваше се сравнително спокоен, но някак всичко в него беше натежало. Сякаш дори очните му ябълки бяха станали по-тежки. — Но първо искам да излезеш с чантата си на паркинга и да намериш няколко по-големи камъка. Сложи ги в чантата и ми ги донеси. Разбра ли?

В очите на Пити светна пламъче, което показва, че той е схванал всичко.

— Добре, татко.

Хол погледна часовника си. Беше почти 12:15.

— Побързай, хайде да тръгваме, преди да се е върнала майка ти.

— Къде ще ходим?

— У чичо Уил и леля Айда, у дома.

Хол отиде в банята, погледна зад тоалетната и взе четката за тоалетната чиния, която бе облежната там. Той се върна с нея до прозореца и застана с четката в ръка, сякаш тя бе умалена магическа пръчка. Той погледна навън към Пити, който пресичаше паркинга в своята дебела външна риза с чантата си от авиокомпанията, с която бяха пътували. На нея с ярки бели букви на синьо-червен фон бе изписано името на компанията — „ДЕЛТА“. Една муха зажува в горния край на прозореца, бавна и тремава в края на сезона. Хол разбираше как се чувства тя.

Той продължи да наблюдава, докато Пити намери два-три едри камъка и тръгна обратно през паркинга. Една кола зави много бързо край мотела, кола, която се движеше твърде бързо, прекалено бързо и без да мисли, с рефлекс на добър играч той замахна като при карате-удар... и спря.

Чинелите срещнаха попадналата между тях ръка, а той усети нещо във въздуха. Нещо като ярост.

Спирачките на колата изскърцаха. Пити се дръпна назад. Шофьорът ядосано му махна, сякаш това, което за малко щеше да се

случи, бе по вина на Пити, а Пити изтича през паркинга с вееща се яка и се шумгна през задния вход на мотела.

По гърдите на Хол се стичаше пот. Той я усещаше по челото си като мазен дъждец. Чинелите студено притискаха ръката му и тя започна да изтръпва.

Давай, помисли той мрачно. Давай, аз мога да чакам цял ден. Ще чакам, докато адът се вледени, ако потрябва.

Чинелите се раздалечиха и се спряха неподвижни. Хол чу някакво глухо прищракване във вътрешността на маймуната. Той дръпна четката и я погледна. Някои от белите косми бяха потъмнели, сякаш бяха опърлени.

Мухата се блъскаше и жужеше, опитвайки се да излезе на топлото октомврийско слънце, което изглеждаше толкова близко.

Пит връхлетя в стаята, дишаше учестено, бузите му бяха розови.

— Донесох три хубави, татко, аз... — той замлъкна. — Добре ли си, татко?

— Добре съм — каза Хол. — Донеси чантата.

Хол придърпа с крак масичката, която стоеше до дивана така, че тя се приближи до перваза на прозореца и сложи чантата върху нея. Вътре лъщяха камъните, които Пити бе събрал. Той закачи маймуната с четката за тоалетната чиния. Тя се заклати за миг и после падна в чантата. Чу се едно леко динг!, когато един от чинелите се чукна в камък.

— Татко? Тате? — Пити беше изплашен. Хол се обърна и го погледна. Нещо бе по-различно. Нещо се бе променило. Какво беше то?

Тогава той проследи погледа на Пити и разбра. Жуженето на мухата бе спряло. Тя лежеше мъртва на перваза.

— Маймуната ли го направи? — прошепна Пити.

— Хайде — каза Хол и затвори ципа на чантата. — Ще ти разкажа по пътя към старата къща.

— Как ще идем? Мама и Денис взеха колата.

— Не се тревожи — каза Хол и разроши косата на Пити.

Той показа на рецепцията шофьорската си книжка и банкнота от двадесет долара. След като взе дигиталния часовник на Хол като залог, служителят му подаде ключовете на личната си кола — един разбит АМС-гремлин. Докато пътуваха по път N302 към Каско, Пол заговори,

отначало на пресекулки, след това по-бързо. Той започна с това, че вероятно баща му е донесъл маймуната със себе си от чужбина, като подарък за синовете си. Това не бе никаква уникална играчка, в нея нямаше нещо по-особено или нещо ценно. Сигурно по света има стотици хиляди маймуни с пружини, някои произведени в Хонг Конг, някои в Тайван, някои — в Корея.

Но някъде по пътя — може би дори в тъмния заден килер на къщата в Кънектикът, където момчетата израснаха — нещо бе станало с маймуната. Нещо лошо. Може би, каза Хол докато се опитваше да подмами гремлин-а на човека от рецепцията да вдигне малко повече от шейсет, може би някои от лошите неща, дори повечето от лошите неща — всъщност не осъзнаваха какво точно представляват. Той спря дотам, защото вероятно Пити можеше да разбере толкова, но мозъкът му продължи да развива мисълта в своята посока. Той си мислеше, че по-голямата част от злото много приличаше на маймуна, пълна с механика, която се навива с пружина. Пружината се развива, чинелите започват да се удрят, зъбите се хият, глупавите стъклени очи се смеят... или поне така изглежда...

Той разказа на Пит как е намерил маймуната, но повече не му каза — не искаше да ужасява повече и без това изплашеното момче. Така историята малко се накъса, не беше съвсем ясна, но Пити не задаваше въпроси, може би сам запълваше празнините, помисли си Хол, така както той бе сънувал отново и отново смъртта на майка си, въпреки че не бе присъствал.

И чичо Бил и леля Айда бяха дошли за погребението. След това чичо Бил си замина за Мейн — беше време за прибиране на реколтата — а леля Айда бе останала с момчетата за две седмици, за да приключи нещата на сестра си преди да отведе децата със себе си в Мейн. Но което беше по-важно, тя се сближаваше с децата — те бяха така стреснати от внезапната смърт на майка си, че бяха изпаднали почти в кома. Когато не можеха да спят, тя им носеше топло мляко. Когато Хол се будеше в три часа през нощта с кошмари (кошмари, в които майка му приближаваше до охладителя, без да забележи маймуната, която плаваше и подскачаше в сапфирените дълбини, хилеше се и удряше чинелите, които оставяха следа от мехурчета след себе си). Тя полагаше грижи, когато Бил бе повален отначало от висока температура, а по-късно от болезнен обрив в устата и след това

копривна греска три дни след погребението, грижеше се. Оpozнаха се с момчетата и още преди да се качат със нея на автобуса от Хартфорд до Портланд, всеки от тях поотделно бе плакал на коляното ѝ, а тя ги люлееше и така започнаха да се привързват.

Денят, преди да напуснат завинаги Кънектикът и да отидат „надолу“ към Мейн (както се наричаше по онова време), в дома им пристигна вехтошарят с раздрънкания си камион и прибра огромната купчина безполезни вещи, които Бил и Хол бяха изнесли на тротоара от задния килер. Когато всички вехтории бяха подготвени до бордюра, за да бъдат прибрани, леля Айда ги беше помолила да прегледат още веднъж задния килер и да вземат онези сувенири за спомен, които искаха специално да си запазят. Просто нямаме място за всичко, момчета, каза тя, и Хол предполагаше, че Бил бе приел думите ѝ буквално и бе претършувал всички вълнуващи кашони, които баща им бе оставил, преди да замине за последен път. Хол не се присъедини към по-големия си брат. Беше изгубил интерес към задния килер. Една ужасна идея му бе минала през ума по времето на тези две седмици траур: може би баща им не беше изчезнал просто така, нито пък беше избягал, защото не го свъртало на едно място и бил открил, че семейният живот не е за него. Може би маймуната го бе взела.

Когато чу, че камионът на вехтошаря се приближава с ръмжене, пухтене и пукот, Хол събра кураж, грабна маймуната от полицата си, където стоеше от деня, когато умря майка му (той не бе посмял да я пипне до този момент, дори не посмя да я хвърли обратно в килера) и побягна надолу по стълбите с нея. Не го видяха нито Бил, нито леля Айда. Върху един варел, пълен със счупени сувенири имаше голям кашон, пълен със същия боклук.

Хол бе натъпкал маймуната обратно в същия този кашон, от който тя бе дошла, изпълнен с истеричен страх, че тя може във всеки момент да започне да удря чинелите (продължавай, продължавай, не ме е страх, предизвиквам те, предизвиквам те с ВСИЧКА СИЛА), но маймуната просто зачака там, небрежно облегната, сякаш чакаше автобуса, хилеца се със своята ужасна, всезнаеща усмивка.

Той стоеше там, малко момче в стари кадифени джинси и протрит кафяв пуловер, докато вехтошарят, италиански баровец с разпятие на шията, който свирукаше през редките си зъби, започна да товари кашони и варели в древния си камион с дървена каросерия. Хол

го наблюдаваше, докато вдигна варела, заедно с големия кашон върху него. Той проследи как маймуната изчезва в камиона. После видя как вехтошарят се качи пак в кабината, издуха мощно носа си в ръка, избърса ръката си с огромна червена носна кърпа и запали мотора на камиона с рев и облак мазен син дим. След това проследи как камионът се отдалечава. И огромна тежест падна от сърцето му — той просто усети как се освобождава от нея. Той подскочи два пъти нагоре-надолу, колкото може по-високо, с разтворени ръце, разперени длани и ако съседите го бяха забелязали щеше да им се стори странно, почти неприлично, може би — защо това момче скача от радост (защото явно беше от радост. Скачане от радост не може да се скрие), сигурно щяха да се запитат те, та няма дори месец откакто майка му е в гроба?

Той го правеше, защото маймуната се бе махнала, завинаги.

Или поне така мислеше.

Около три месеца по-късно леля Айда го бе изпратила на тавана за кутиите с коледна украса и докато пълзеше насам-натам, за да ги търси, изведнъж той пак се озова лице в лице с нея и учудването и ужасът му бяха толкова големи, че той яростно ухапа ръката си, за да не изкрещи... или да припадне и да умре. Тя беше там, хилеше се със зъбатата си усмивка, с неподвижни чинели на тридесет сантиметра разстояние, готови да бъдат ударени, облегната небрежно назад в големия кашон, като че чакаше автобус, сякаш казваше: Ти мислеше, че си се отървал от мен, нали? Харесваш ми, Хол. Ние сме направени един за друг, просто едно момче и неговата любима маймунка, двама добри стари приятели. И някъде на юг има един стар, глупав италиански вехтошар, който лежи в една вана с излети чугунени крака с изхвъркнали очи, изкуствената му челюст е почти изскочила от устата му, крещящата му уста, един вехтошар с миризма на изгоряла батерия. Той ме пазеше за внучето си, Хол, той ме сложи на полицата в банята заедно със сапуна, самобръсначката, крема за бръснене и радиото, по което слушаше мача. А аз започнах да удрям чинелите и един от тях бутна старото радио и то падна във ваната и тогава аз се върнах при теб, Хол, нощем си проправях път по черните пътища и лунната светлина се отразяваше от зъбите ми в три часа през нощта и оставих много хора мъртви на много местопроизшествия. Дойдох при теб, Хол, аз съм твоят коледен подарък, така че, хайде, навий ме, кой е мъртъв? Бил ли е? Или е чичо Уил? Или си ти, Хол? Ти ли си?

Хол бе отстъпил назад, лицето му се бе свило, очите му играеха, за малко щеше да падне, докато слизаше по стълбите. Той бе казал на леля Айда, че не е намерил коледната украса — за първи път я беше излъгал, и тя позна по лицето му, че лъже, но не го попита защо, слава богу — и после, когато Бил се върна, тя помоли него да потърси и той свали коледните украшения. По-късно, когато останаха сами, Бил му просъска, че е глупак, който не може да намери собствения си задник, дори когато търси с две ръце и електрически фенер. Хол не отвърна. Той бе блед и тих и само побутваше вечерята си. И тази нощ той пак сънува маймуната, как един от чинелите удря радиото, докато от него се разнася гласът на Дийн Мартин, който пее: Когато-у-у, луната-а изгрее кат' пица-а в небето-у аморе-е, как радиото се търкулва във ваната, докато маймуната се хили и удря чинелите си данг-данг-данг, само че във ваната не беше италианският вехтошар, когато водата се наелектризира. Във ваната беше той самият.

Хол и синът му се спущаха по насипа зад къщата към малкия пристан, който се подаваше над водата на старите си колове. Хол носеше чантата в дясната си ръка. Гърлото му беше пресъхнало, ушите му бяха наострени до крайност. Чантата беше много тежка.

Остави чантата на земята.

— Не я пипай — каза той. Хол започна да бърка в джобовете си и да търси връзката ключове, която Бил му бе дал и намери един с грижлив надпис „Навес Л“, залепен с тиксо.

Денят бе ясен и студен, ветровит, небето бе яркосиньо. Листата на дърветата, които напиреха по брега на езерото, бяха обагрени във всички есенни цветове от ярко червено до ярко жълто като училищен автобус. Те си шепнеха на вятъра. Листата се въртяха около маратонките на Пити, докато той чакаше нетърпеливо, а Хол усещаше ноемврийски аромат във вятъра, а някъде отвъд прииждаше зимата.

Ключът се завъртя в катинара, той дръпна вратите и те се отвориха. Споменът бе много силен: нямаше нужда въобще да поглежда, за да нагласи с крак дървеното трупче, което подпираше вратата. Вътре миришеше на истинско лято: платна и дърво, натрупана сладостна топлина.

Гребната лодка на чичо Уил продължаваше да е там, греблата бяха грижливо прибрани, сякаш чичо Уил бе натоварил риболовните си принадлежности и две опаковки по шест бири с Черен етикет, вчера след обяд. И Бил и Хол бяха ходили за риба с чичо Уил, но никога заедно. Чичо Уил твърдеше, че лодката е малка за трима. Червената ватерлиния, която чичо Уил бе боядисвал всяка пролет, беше избеляла и се белеше, а паяците бяха оплели носа на лодката в копринени нишки.

Хол хвана лодката и я задърпа надолу по рампата към чакълестия плаж. Ходенето за риба бе най-хубавата част от детството му при чичо Уил и леля Айда. Той усещаше, че и Бил се чувства по същия начин. Обикновено чичо Уил бе много мълчалив и сдържан, но когато веднъж излезеше с лодката и избере място на петдесет-шейсет метра от брега, хвърляше въдиците и плувките започваха да се носят по водата, той си отваряше една бира и една за Хол (който рядко изпиваше повече от половината на едната кутия, която чичо Уил позволяваше, винаги с ритуалното напомняне на чичо Уил, че в никакъв случай не бива да казват на леля Айда, защото „тя ще ме застреля като куче, ако разбере, че ви давам бира, момчета, нали знаете“) и тогава се размекваше и ставаше много сърдечен. Започваше да разказва истории на момчетата, да отговаря на въпросите им, да слага нова стръв на въдицата на Хол, когато беше нужно. А лодката се носеше натам, накъдето я подемаха вятърът и лекото течение.

— Защо така никога не ходиш до средата, чичо Уил? — беше попитал веднъж Хол.

— Погледни ей там — бе отговорил чичо Уил.

Хол погледна. Той видя как синята вода и въдицата му потъмняха.

— Сега гледаш в най-дълбоката част на езерото Кристъл Лейк, — каза чичо Уил и смачка празната бирена кутия с една ръка, а с другата избра нова. — Поне трийсет метра е. Там някъде долу е старият Студебейкър на Еймъс Калигън. Проклетият глупак излязъл на езерото рано през декември, преди да се стегне ледът. Късмет извади, че се върна жив. Няма да го извадят вече Студебейкѐра, нито пък някой ще го види, преди да засвирят тръбите за страшния съд. Дълбоко е тук езерото, мама му стара. Тук е едрата риба. Няма нужда да се ходи подалече. Я да ти видим червея. Ха навий малко.

Хол нави, и докато чичо Уил му слагаше нов червей от тенекиената кутия от бисквити, която използваша като кутия за стръв, той гледаше вцепенен водата, очарован, опитваше се да види стария Студебейкър на Еймъс Калигън, ръждясал, с водорасли, които се подават от прозореца на шофьора, през който Еймъс бе избягал съвсем в последния момент, водорасли, навити около волана, като ръждясала огърлица, водорасли, които се веят от огледалото за обратно виждане и се носят напред и назад по течението като някаква странна молитвена броеница. Но се виждаше само синьо, което преминава в черно и формата на въдицата на чичо Уил, с кукичка скрита между възлите, която висеше над нищото, осветена от слънцето версия на реалността. Изведнъж на Хол му се стори, че виси над някакво мощно течение и затвори очи за миг, защото му се зави свят. Този ден, доколкото можеше да си спомни, той бе изпил цялата кутия бира.

...най-дълбоката част на езерото Кристъл Лейк...най-малко трийсет метра...

Той спря за миг, задъхан и погледна към Пити, който продължаваше да го наблюдава напрегнато.

— Да ти помогна ли, татко?

— След минутка.

Той си пое дъх и този път изтегли лодката през тясната ивица пясък, която я делеше от водата, като остави дълбока следа. Боята беше олющена, но лодката бе държана под покрив и изглеждаше здрава.

Когато излизаха с чичо Уил, обикновено чичо Уил издърпваше лодката по рампата и когато носът се потапяше във водата, той скачаше в нея, грабваше едно гребло, с което да се отблъсне и казваше: „Бутни ме навътре, Хол, сега е твоят момент“.

— Подай чантата, Пити, и после ме бутни навътре — каза той. И, като се усмихна леко, добави — Сега е твоят момент.

Пити не отвърна на усмивката му.

— Аз да дойда ли, татко?

— Този път, не. Друг път ще те изведе за риба, но... този път, не.

Пити се поколеба. Вятърът рошеше кестенявата му коса и няколко жълти листа, трошливи и сухи, се завъртяха край раменете му и паднаха във водата, съвсем до брега, и се понесоха, самите те като лодки.

— Трябваше да ги затъкнеш — каза той тихо.

— Какво? — Но му се стори, че разбира какво има пред вид Пити.

— Да сложиш памук между чинелите. Да го залепиш с тиксо. Да не може да... издава оня звук.

Хол изведнъж си спомни как Дейзи се приближи към него — не вървеше, а пълзеше — и как, съвсем изведнъж, от двете ѝ очи избликна кръв и започна да шурти по козината ѝ и по пода на хамбара, и как тя падна на четири лапи... и в тихия, дъждовен пролетен въздух в този ден, той бе чул звука, не приглушен, а странно чист, как идва от тавана на къщата, която бе на петдесетина метра: Данг-данг-данг-данг!

Бе започнал истерично да крещи, изпусна наръча дърва, които бе отишъл да вземе за огъня. Той побягна към кухнята за чичо Уил, който ядеше бъркани яйца и препечен хляб, още дори не си беше вдигнал тирантите.

Тя беше старо куче, Хол, бе казал чичо Уил с хлътнало, тъжно лице — самият той изглеждаше стар. Тя беше на дванадесет години, а това е много за куче. Не трябва да преживяваш толкова — старата Дейзи не би одобрила това.

Стара, бе повторил ветеринарният, но въпреки това изглеждаше разтревожен, защото дори на дванадесет, кучетата не умират от експлодиращи мозъчни кръвоизливи („Сякаш някой ѝ е сложил бомбичка в главата“ Хол чу ветеринарят да казва на чичо Уил, докато чичо Уил копаяше дупка зад хамбара, не далече от мястото, където бе заровил майката на Дейзи през 1951. „Не съм виждал толкова нещо, Уил“).

А по-късно, почти полудял от ужас, но неспособен да се спре, Хол изпълзя до тавана.

Здрасти, Хол, как си? Маймуната се ухили от тъмния си ъгъл. Чинелите ѝ бяха застинали на разстояние тридесет сантиметра. Декоративната възглавница, която Хол бе поставил между тях, бе запратена в другия край на тавана. Нещо — някаква сила я бе захвърлила толкова силно, че калъфката се бе разкъсала и от нея се подаваше пълнеж.

Не се тревожи за Дейзи, тя бе стара, Хол, дори ветеринарят каза, че е стара, а впрочем, видя ли как шурна кръвта от очите ѝ, а Хол?

Навий ме, Хол. Навий ме, хайде да си играем и кой е мъртъв, Хол? Ти ли си?

И когато дойде на себе си, той се видя как пълзи към маймуната като хипнотизиран. Бе протегнал едната си ръка за да хване ключа. Тогава се втурна обратно, в бързината за малко щеше да падне по стълбите — и сигурно щеше да падне, ако стълбата не беше толкова тясна. От гърлото му идваше някакво тихо скимтене. Сега той седеше в лодката и гледаше към Пити.

— Няма полза от това да се заглушават чинелите — каза той. — Веднъж опитах.

Пити погледна нервно към чантата.

— И какво стана, татко?

— Не ми се говори за това — каза Хол, — а и на тебе няма да ти се слуша. Ела да ме бутнеш.

Пити се наведе, започна да бута и килът на лодката застърга по пясъка. Хол потопа греблото и изведнъж чувството, че е свързан със сушата изчезна и лодката се задвижи плавно, пак беше себе си след толкова години в тъмния навес, и леко се заклати по вълните. Хол спусна и другото гребло във водата и затвори заключалките на греблата.

— Внимавай, татко — каза Пити.

— Няма да се бавя — обеща Хол, но след това погледна чантата и се замисли.

Той се наведе и започна да гребе. Появи се старата, позната болка в кръста и между плешките. Брегът се отдалечи. Като в някаква магия Пити пак стана на осем, на шест, на четири години, така както си стоеше на брега на езерото. Той вдигна бебешка ръка над очите си, за да си направи сянка.

От време на време Хол поглеждаше към брега, но не си позволяваше да се взира внимателно в него. Бяха минали петнадесет години и ако започнеше внимателно да изучава бреговата линия, щеше да види по-скоро промените, отколкото приликите и можеше да се обърка. Слънцето напичаше врата му и той започна да се поти. Погледна към чантата и за миг изгуби ритъма на загребване и изтласкване. Имаше чувството, че чантата започна да се издува от едната страна. Загреба още по-бързо.

Задуха вятър, от който потта му изсъхна и му стана по-хладно. Лодката се надигаше и когато носът се спущаше надолу, от двете страни се разплискваше вода. Май вятърът се беше засилил през последните няколко минути? Пити викаше ли му нещо? Да. Хол не можеше да разбере какво точно му вика, защото вятърът отнасяше думите му. Нямаше значение. Да се отърве от маймуната за още двадесет години — или може би (моля те, господи), завинаги.

Завинаги — това имаше значение. Лодката се тласна назад и пропадна надолу. Той погледна наляво и видя бели зайчета по вълните. Пак погледна към брега и видя Хънтърс Пойнт и някаква съборетина, която трябва някога да е била навеса за лодката на Бърдън, някога в детството им. Значи почти е стигнал. Почти на мястото, където прочутият Студебейкър на Еймъс Калигън бе направил плонж през леда един декември преди много време. Почти над най-дълбокото място на езерото.

Пити крещеше нещо, крещеше и сочеше. Хол все така нищо не чуваше. Лодката се клатеше и накланяше и вдигаше облаци ситни пръски с олющения си нос. В един от тях засия мъничка дъга, но бързо се разкъса. Слънце и сянка се гонеха над езерото като през щори и вълните вече не бяха леки, белите зайчета бяха станали по-големи. Потта му беше изсъхнала до такава степен, че кожата му настръхна, а от пръските гърбът на якето му беше прогизнал. Той продължи да гребе непреклонно, гледаше ту към брега, ту към чантата. Лодката пак се надигна, този път толкова високо, че за миг едно от греблата загреба въздух, вместо вода.

Пити сочеше към небето, сега писъкът му бе само един слаб, далечен звук.

Хол погледна през рамо.

Езерото бе завряло от надигащите се вълни. Една сянка се плъзна по водата към лодката и нещо във формата ѝ бе познато, така ужасно познато, че Хол вдигна глава и тогава усети как в свитото му гърло се надига вик.

Слънцето беше зад един облак и бе очертало непостоянната му форма с два раздалечени полумесеца, обточени в златно. В единия край на облака се бяха разкъсали две дупки и през тях се процеждаха два лъча слънце.

Точно когато облакът минаваше над лодката, чинелите на маймуната, не особено приглушени от чантата, започнаха да се удрят. Данг-данг-данг-данг, сега си ти, Хол, най-накрая си ти, ти си над най-дълбокото място в езерото сега и е твой ред, твой ред, твой ред...

Всички елементи от бреговата линия си дойдоха по местата. Някъде тук долу лежеше гниещият скелет на Студебейкър на Еймъс Калигън, тук бяха едрите риби, това беше мястото.

С едно бързо движение Хол закопча греблата, наведе се напред, без да обръща внимание на лудо клатещата се лодка и грабна чантата. Чинелите биеха своята дива, езическа музика. Чантата се надуваше като мях от някакво страшно дишане.

— Точно тука, мама ти стара! — изкрещя Хол. — ТОЧНО ТУК.

Той хвърли чантата във водата.

Тя потъна бързо. За миг я видя как пътува надолу, как страните ѝ се издуват и през този безкраен миг той продължаваше да чува биенето на чинелите. И за миг черните води сякаш станаха прозрачни и той успя да види ужасяващите дълбини с едрата риба. Там беше Студебейкърът на Еймъс Калигън, и майката на Хол седеше зад слузестия волан, ухилен скелет с водорасло, надничачо през едната ѝ празна очна ябълка. Чичо Уил и леля Айда се поклащаха до нея и сивата коса на леля Айда се носеше нагоре, и всичко това се виждаше, докато чантата падаше и се обръщаше отново и отново, а след нея оставаше следа от сребърни мехурчета: данг-данг-данг-данг...

Хол отново удари греблата във водата и одра кокалчетата си до кръв (и о, боже, отзад Студебейкър на Еймъс Калигън бе пълен с мъртви деца! Чарли Силвърман... Джони МакКейб...) и започна да прави завой.

Изведнъж в краката му се чу пукот като от пистолетен изстрел и между две дъски започна да избликва бистра вода. Лодката беше стара. Несъмнено дървото се бе свило, един малък теч. Но го нямаше, когато той тръгваше. Можеше да се закълне. Сега в полезрението му езерото и брегът бяха разменили местата си. Сега Пити се падаше откъм гърба му. Над главата му ужасният маймунски облак започваше да се разнася. Хол започна да гребе. Бяха му нужни двадесет секунди, за да разбере, че гребе за живота си. Той бе посредствен плувец, а дори за един голям плувец внезапно развилнялата се вода щеше да представлява сериозно препятствие. Още две дъски изведнъж се

разделиха със същия пистолетен звук. В лодката нахлу още вода и покри обувките му. Чуваха се тихи метални звуци и той разбра, че се трошат пирони. Една от закопчалките на греблата се откъсна и излетя във водата — дали нямаше да я последва самият шарнир?

Сега вятърът духаше откъм гърба му, сякаш се опитваше да го забави и дори да го върне обратно в средата на езерото. Обхвана го ужас, но в ужаса усещаше някакво лудо въодушевление. Този път майmunата бе изчезнала завинаги. По някакъв начин бе сигурен в това. Каквото и да се случеше с него, майmunата нямаше да се върне и да хвърли сянка върху живота на Денис или на Пити. Майmunата си беше отишла, може би си почиваше върху покрива на Студебейкъра на Еймъс Калигън на дъното на езерото Кристъл Лейк. Беше изчезнала завинаги.

Той гребеше, навеждаше се напред и се накланяше назад. Чу се пак изпукването и огъването на дъски и този път ръждивата консервна кутия, която се търкаляше на дъното на лодката заплава във вдигналата се десетина сантиметра вода. Облак ситни пръски покри лицето на Хол. Чу се още по-силно изпукване и пейката на носа се разцепи на две и заплава до ламаринената кутия за стръв. Една дъска се откъсна от лявата страна на лодката, после още една, последната бе на нивото на ватерлинията, от дясно. Хол гребеше. Въздухът, който той вдишваше и издишваше със стържещ звук, бе горещ и сух, гърлото му се поду от медния вкус на изтощението. Потната му коса се вееше на вятъра.

Сега една цепнатина се разтвори точно на дъното на лодката, мина между краката му и стигна до носа. Нахлу още вода, стигна до глезените му, после до средата на прасеца. Той гребеше, но лодката едва, едва се придвижваше към брега. Не смееше да погледне назад и да види колко още му остава.

Още една дъска се откъсна и заплава. Цепнатината през центъра на лодката започна да се разклонява като дърво. Водата заливаше всичко.

Хол се опита да спринтира с греблата, едва поемаше големи глътки въздух. Загреба веднъж... втори път... и на третия път шарнирните и на двете гребла се откачиха. Той изпусна едното гребло, вкопчи се в другото. Изправи се и започна да удря по водата с него.

Лодката се залюля, едва не се преобърна и с глухо изтупкване го изтърси обратно на мястото му.

След няколко мига се откъснаха още дъски, седалката рухна и той се намери легнал във водата, която заливаше дъното на лодката, учуден колко беше студена. Опита се да се изправи на колена, като мислеше отчаяно: Пити не трябва да види, не трябва да види как баща му се дави пред неговите очи, ще плуващ, кучешката ако трябва, но да направиш, непременно да направиш нещо...

Последва още един цепещ звук, почти трясък, и той се намери във водата, плуваше към брега така, както никога не бе плувал в живота си... а брегът беше удивително близо. Само след минута се изправи до кръста във водата, на по-малко от пет метра от брега.

Пити зашляпа към него, с разтворени ръце, викаше и плачеше и се смееше. Хол тръгна към него, газеше и залиташе. Пити, до гърди във водата също газеше и залиташе.

Хванаха се.

Хол, въпреки че дишаше тежко и шумно, вдигна момчето на ръце и го изнесе на плажа, където и двамата се проснаха, едва поемайки си дъх.

— Татко? Няма ли я вече? Тази гадна маймуна?

— Да. Мисля, че я няма. Този път завинаги.

— Лодката се разпадна. Тя просто... се разпадна под теб.

Хол погледна към дъските, които се носеха свободно по вълните на десет-дванадесет метра от тях. Те по нищо не напомняха за здравата лодка, която той бе изтеглил от навеса.

— Сега всичко е наред — каза Хол и се облегна на лакти. Затвори очи и обърна лице към слънцето.

— Видя ли облака? — прошепна Пити.

— Да. Но не го виждам сега... а, ти?

Погледнаха небето. Тук и там бяха разпръснати леки бели облачета, но големият черен облак го нямаше. Беше изчезнал, така както той каза.

Хол изтегли Пити и го изправи на крака

— В къщата трябва да има кърпи. Хайде. — Но той се спря и погледна сина си. — Беше лудост да тичаш към мен така.

Пити го погледна сериозно.

— Ти беше много смел, татко.

— Така ли? — През съзнанието му не бе минавала мисъл за смелост. Само страхът. Страхът му бе твърде голям, за да види нещо друго. Ако наистина е имало нещо друго. — Хайде, Пити.

— Какво ще кажем на мама?

Хол се усмихна.

— Де да знам, бе, човек. Ще измислим нещо.

Той се спря още един миг, загледан в дъските, които се носеха по водата. Езерото пак бе спокойно, по повърхността му просветваха леки вълнички. Изведнъж Хол си помисли за някакви летовници, които въобще не познаваше — един мъж и може би неговият син. Те ловяха риба, бяха излезли за големите риби. Хванах нещо, татко! крещи момчето. Навий нагоре и ще видим, казва бащата и от дълбините се издига с провиснали по чинелите водорасли, с ужасяваща, примамлива усмивка... маймуната.

Той потрепери... но това бяха неща, които само можеше да се случат.

— Хайде — подкани той отново Пити и двамата тръгнаха нагоре по пътеката, през огнената октомврийска гора, към дома.

Откъс от „Бриджтън Нюз“

24 октомври, 1980

МИСТЕРИЯТА

НА МЪРТВАТА РИБА

от Бетси Морияти

СТОТИЦИ МЪРТВИ РИБИ БЯХА НАМЕРЕНИ ДА ПЛАВАТ С КОРЕМИТЕ НАГОРЕ В ЕЗЕРОТО КРИСТЪЛ ЛЕЙК КРАЙ ГРАД КАСКО В КРАЯ НА МИНАЛАТА СЕДМИЦА. ИЗГЛЕЖДА НАЙ-ГОЛЯМО КОЛИЧЕСТВО СА УМРЕЛИ В ОБЛАСТТА ХЪНТЪРС ПОЙНТ, ВЪПРЕКИ ЧЕ ПОДВОДНИТЕ ТЕЧЕНИЯ ЗАТРУДНЯВАТ ТОЧНОТО ОПРЕДЕЛЯНЕ НА МЯСТОТО.

МЪРТВИТЕ РИБИ СА ОТ ВСИЧКИ ВИДОВЕ, КОИТО СЕ СРЕЩАТ В ТЕЗИ ВОДИ — СИНЬОПЕРКИ, ЩУКИ, ШАРАНИ, КАНАДСКИ И ОБИКНОВЕНИ ПЪСТЪРВИ, ДОРИ ЕДНА СЪОМГА.

ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЛОВНО-РИБАРСКИЯ СЪЮЗ ЗАЯВИХА, ЧЕ СА МНОГО ОЗАДАЧЕНИ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.